

Тема номера: Свобода і відповідальність

РЕДАКЦІЯ VERBUM

30 СЕРПНЯ 2021

Шановні читачі! Сьогоднішнім випуском «Вербум» розпочинає серію роздумів про свободу. За найближчі шість місяців ми поговоримо, зокрема, про те, як свобода поєднується із обітами; що означає свобода в контексті Божого плану спасіння; як на нашу сучасну свободу впливає тоталітарний спадок; як змінюють світ вибори, які ми робимо. У першому ж номері циклу — тексти про різні виміри зв'язку особистої свободи з відповідальністю перед іншими.

Анрі-Патріс Дійон, «Полішинель», 1898 рік

Олексій Браславець пояснює, як на проблему свободи й відповідальності дивиться соціальна доктрина Католицької Церкви. З одного боку, вона підкреслює, що кожне з нас — це людина «у своєму праві», суверенна й самостійна, спроможна робити вибори й відповідати за них, у цьому світі — перед тими, хто живе довкола, а зрештою — перед Богом. З другого боку, ніхто не існує у вакуумі, усі ми пов'язані з іншими людьми хитромудрими мережами правних відносин і спільнотних взаємин — і тут починаються складнощі.

Ілля Сушенцев і Галина Качур підходять до зв'язків свободи й відповідальності з психотерапевтичного боку й пишуть більше про користь правил, ніж про красу свободи. «Наша цивілізація значним чином тримається на домовленостях та правилах; нам необхідні норми взаємодії, які працюють в інтересах усіх учасників», — нагадують вони. І тільки в контексті цих правил ми здатні вповні досягнути, що таке особиста свобода і які вона має наслідки.

Оксана Довгополова, кураторка платформи культури пам'яті «Минуле / Майбутнє / Мистецтво», придивляється до проблеми історичної відповідальності — зв'язку нас як окремих осіб і цілих

спільнот із тим, що вчинили попередні покоління. Зрозуміло, що жодну людину не можна звинуватити в тому, до чого вона сама не була причетна; а проте з наслідками минулих кривд доводиться розбиратися саме нам, бо більше нікого немає — хіба що ми вирішимо залишити подарунок із травматичної пам'яті й недорозв'язаних конфліктів нащадкам.

Максим Карповець розмірковує про життєві простори, у яких напруга між свободою окремих осіб і відповідальністю за спільне благо проявляється особливо гостро. Міста, де ми живемо, — це продукти творчості містобудівників і мешканців, у яких в ідеалі мали би бути враховані потреби кожного. Але ідеалу складно досягти, а ще складніше його запланувати, якщо в обговоренні майбутніх проєктів для містян не знаходиться місця. Іноді в таких випадках мешканці беруть справи у свої руки — і, реалізуючи власне право на простір, роблять його придатнішим для життя також інших людей.

Олена Кулигіна пише про відповідальність католицьких медійників та ієрархів, які мали би піклуватися про медіи. Звісно, пресекретарі й журналісти вільні обирати теми, які обговорюватимуть, а дієцезії — напрямки, на які скеровуватимуть фінансування. Однак належність до вчительського уряду (про яку ми вже нещодавно згадували) все-таки передбачає певну відповідальність і зобов'язання перед вірними. Чи відповідає Церква на інформаційні запити своїх членів і симпатиків?

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in </home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php> on line **284**